

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 169/2025
01.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Младена Џолића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 7К. бр. 28/23 од 16.07.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1157/24 од 26.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 01.04.2025. године, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Младена Џолића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 7К. бр. 28/23 од 16.07.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1157/24 од 26.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 7К. бр. 28/23 од 16.07.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, у коју се урачунава време проведено у притвору од 19.07.2020. године до 08.10.2020. године и изречена му је мера забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 2 године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере. Истом пресудом, одлучено је и о трошковима кривичног поступка на начин ближе наведен у изреци првостепене пресуде, док је оштећени ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1157/24 од 26.11.2024. године, одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у

Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Младена Џолића, а пресуда Вишег суда у Београду 7К. бр. 28/23 од 16.07.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Младен Џолић, због повреде закона у смислу члана 485. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, правноснажне пресуде преиначи или само одлуку донету по редовном правном леку, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело које му је стављено на терет или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак пред потпуно измењеним већем или да укине само другостепену одлуку и списе предмета врати другостепеном суду на поновно одлучивање, као и да у смислу члана 488. став 3. ЗКП одложи односно прекине извршење правноснажне пресуде.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу сходно члану 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног АА, адвокат Младен Џолић, наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 10) у вези члана 453. ЗКП, са образложењем да, иако првобитном првостепеном пресудом К бр. 442/20 од 19.09.2022. године, на коју се јавни тужилац жалио искључиво на висину кривичне санкције, није утврђено да је код окривљеног постојала свест о противправности, односно да је окривљени био свестан и да је био дужан и могао бити свестан да је његово дело забрањено, новом првостепеном пресудом оглашен је кривим за радњу извршења у коју је додата свест о противправности.

Овакве наводе браниоца окривљеног Врховни суд је оценио као неосноване.

Одредбом члана 453. ЗКП прописано је да ако је изјављена жалба само у корист окривљеног пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

Из списка предмета произлази да је пресудом Вишег суда у Београду 7К. бр. 442/20 од 19.09.2022. године окривљени АА оглашен кривим да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци и изречена му је мера забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 2 године. У изреци ове првостепене пресуде наведено је да је предметно кривично дело окривљени извршио тако што је „свестан свог дела, са умишљајем и у стању смањене урачунљивости, али не и битно, управљао путничким

моторним возилом... супротно одредбама члана 42. став 1., члана 82. став 1. и члана 187. став 2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, у стању веома тешке алкохолисаности... услед чега је био неспособан за безбедно управљање возилом, при чему брзину кретања возила није прилагодио особинама и стању пута... нити је држао безбедно одстојање од бицикла марке „...“, који се кретао испред њега уз десну ивицу коловоза из истог правца и у истом смеру...иако је био свестан да оваквим радњама може тако да угрози јавни саобраћај, да доведе у опасност живот и тело људи, на шта је пристао...предњим чеоним десним делом возила којим је управљао ударио у задњи део бицикла..“ од ког ударца је оштећена ББ задобила повреде од којих је преминула на лицу места „при чему је био свестан да услед оваквог угрожавања јавног саобраћаја може доћи до смрти другог лица, али је олако држао да до тога неће доћи и да забрањена последица неће наступити“. Против наведене пресуде жалбе су изјавили јавни тужилац и бранилац окривљеног.

Апелациони суд у Београду је пресудом Кж1 1264/22 од 17.01.2023. године усвојио жалбу браниоца окривљеног и укинуо пресуду Вишег суда у Београду 7К. бр. 442/20 од 19.09.2022. године, а предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку, поступајући по примедбама израженим у другостепеној пресуди, окривљени АА је пресудом Вишег суда у Београду 7К. бр. 28/23 од 16.07.2024. године оглашен кривим да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика и то тако што је у време и на месту, како је то наведено у изреци пресуде, предузео радњу исту каква је наведена у изреци првобитно укинуте првостепене пресуде при чему је „...био свестан да може учинити дело, па је на то пристао и био свестан да је његово дело забрањено..“. Иста пресуда је потврђена од стране другостепеног суда уз образложење да иста садржи у сва битна обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, како објективна, тако и субјективна.

Упоређивањем правне квалификације кривичног дела, овај суд налази да је очигледно да је окривљени оглашен кривим за кривично дело за које је и ранијом првостепеном пресудом оглашен кривим, с обзиром да свест описана у ранијој првостепеној пресуди („свестан свог дела..при чему је био свестан да услед оваквог угрожавања јавног саобраћаја може доћи до смрти другог лица, али је олако држао да до тога неће доћи и да забрањена последица неће наступити“) подразумева и постојање свести о забрањености последице, тако да њеним додавањем у изреку, пресуда није измењена на штету окривљеног ни у погледу правне квалификације кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, нити у погледу кривичне санкције, јер је и другом првостепеном пресудом окривљени осуђен на исту кривичну санкцију. Чињеница је да у првобитној првостепеној пресуди није изричито наведено да постоји свест о забрањеној последици, али је опис свести о забрањености дела постојао и у ранијој првостепеној пресуди, који је само дефинисан на другачији начин, тако да њеним додавањем не може се рећи да је учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 10) у вези члана 453. ЗКП.

Имајући у виду одлуку овог суда, одлуке Врховног касационог суда Кзз 950/2019 и Кзз 286/2023 као и приложени став Врховног касационог суда нису од утицаја на другачију одлуку суда, јер се побијана пресуда односи на исту правну

квалификацију и кривичну санкцију и не садржи неповољније чињенично стање по окривљеног у односу на ранију првостепену пресуду.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић